

Scénář – Ludmila Budlovská

Paní Ludmila Budlovská se narodila v roce 1937 v Praze do částečně židovské rodiny. Jejich větev naštěstí židovský původ v dokumentech uvedený neměla, a tak se nemuseli obávat Norimberských rasových zákonů. Její matka byla dokonce natolik statečná, že za války do pražského ghetta příbuzným nosila potraviny.

„A jednou jsme tam přišli a všichni ti dospělí moc a moc plakali, ale to byl takovej nářek, že dodneška mi jde mráz po zádech. A vod tý doby jsme tam nešli.“

Lidé z ghetta pak zmizeli v transpotech. O jejich dalším osudu se už bohužel nedozvěděli.

Během druhé světové války trávila Ludmila se svojí sestrou Zdenou čas na venkově u tety, kde bydlely v cukrovaru. Maminka je tam poslala, aby se vyhnuly nebezpečí bombardování Prahy:

„A my jsme si tam užívali velice krásnej život vesnickejch dětí.“

Paradoxně ovšem právě tam idylku přerušil veliký nálet spojeneckých vojsk.

„My jsme byli ukrytý ve sklepě toho cukrovaru, který měl zdi asi tak 3 metry široký, ale já si jako dítě pamatuju, že vlastně ty základy toho sklepa se tak hejbaly, jako kdyby to byla látka.“

Po návratu do Prahy prožila Květnové povstání opět ukrytá v bezpečí sklepa. Dodnes vzpomíná na nápis, který viděla na budově dnešní Státní opery:

„Pozdravujte moji dceru, bydlím tam a tam, už jsem jedinej, kterej je naživu.“

Doba svobody za nedlouho skončila komunistickým převratem.

„No a pak jsme chodili do školy, v osmačtyřicátém roce si pamatuju, že jsem šla na hodinu klavíru a na ten klavír jsem vůbec nemohla jsem přejít na druhou stranu do domu kde bydlela ta paní profesorka, protože šli pořád ty lidový milice.“

Ludmila vystudovala vysokou školu, vdala se a narodila se jí dcera. Později se vdala podruhé. Její druhý manžel byl za války v koncentračním táboře v Osvětimi.

„Měl číslo na ruce. Já jsem se ho nikdy na nic nevyptávala, on sám nikdy o tom nechtěl nějak mluvit.“

V roce 1968 je s manželem zastihla invaze vojsk Varšavské smlouvy do Československa na dovolené v Hřensku. Snažili se rychle dostat zpět domů.

„Chodila průvodčí a říkala nechat zavřený okna, protože všechno podél tý tratě bylo obsazený vojskem a že kdo si otevře okno a vykoukne tak že oni budou střílet protože si myslejí že se bude házet nějaký granáty nebo střílet.“

Později pak s manželem procestovali téměř celý svět, protože ho jako váženého profesora často zvali na mezinárodní konference. Poznali tak mnoho různých krajů a zajímavých lidí. I díky tomu si paní Ludmila potvrdila názor, který by ráda vzkázala také ostatním:

„Lidi by se měli vždycky domluvit a vysvětlit si svoje názory i když je má každý jiný a obhájit si je, ale takovým způsobem, aby to ten druhý pochopil.“